

Punk oli meille tamperelaisille musiikin opiskelijoille jonkinlainen musiikillinen ilmiö, joka poikkesi ns. kaupallisemmasta musiikista. Järjestettiin omatoimisesti musiikkitapahtumia mm. nuorisotiloissa ja esiintyjien taitotaso oli vaihteleva, into oli yleensä suurempi kuin soitto- ja laulutaito. Hyvässä sovussa oltiin, punk ei ollut ainakaan Tampereella syvällisen sosiaalinen ilmiö, vaan enempikin vastaliike muuta nuorisomusiikkia kohtaan, pientä kapinaa järjestelmää ja muoti-ilmiöitä kohtaan. Soittotapahtumat tarjosivat kaikille halukkaille mahdollisuuden ilmaista itseään musiikin keinoin ja saatiin kokemusta esiintymisestä ja bänditoiminnasta. Osa soittajista päätyi ammattimaisiksi muusikoiksi, tämä bänditouhu oli ainakin omalta osaltani enempi hauskanpitoa ja hölmöilyä, ei tavoitteellista ammattiin johtavaa työtä. Sammonkadun nuorisotiloissa oli useita tapahtumia 1970-luvun puolivälissä, olimme mukana niissä bändeillä nimeltä Safety pins, Puliukon pehmeys ja Lumiukon pehmeys, jollain kokoonpanolla kävimme hämmentämässä tuomaristoa jopa rokin sm-kisoissa Sorin nuoritalolla. Ei breikattu läpi... Kotona ei myöskään kuunneltu punkkia, kovempia juttuja musiikillisesti olivat mm. Queen ja Elo, myös klassinen musa kiinnosti. Yläasteen koulukavereista osa oli selvästi punkhenkisempiä pukeutumista myöten, itsellä tuo aikakausi oli pientä bändipuuhastelua lukuunottamatta muuten "normaalia".

-mies, 1962, Tampere, kitaristi, laulaja ja biisintekijä